

Arrest

nr. 220 715 van 3 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 februari 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HARDY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juli 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in, als vader van een Belgisch minderjarig kind.

1.2. Op 27 december 2018 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3.7.2018 werd ingediend door:

Naam: A. (..)

Voorna(a)m(en): L. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 20.06.1980

Geboorteplaats: Tsafit

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde A.L. (..) (RR xxxxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40ter §2, 2° van de wet van 15/12/80.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen."

Uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 10/08/2018 niet langer samenwoont met zijn Belgisch minderjarig kind. Hij komt zijn kind dus niet "begeleiden" of "vervoegen", zoals opgenomen in voormelde bepaling.

Hoewel dit geen permanente samenwoning hoeft te zijn, impliceert niettemin dat het betrokkene toekomst bewijzen aan te brengen dat hij een minimum aan gemeenschappelijk leven onderhoudt met de referentiepersoon en derhalve bewijzen overlegt van een financiële en emotionele band met het kind in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt.

Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit de gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontleen en deze a-typisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaats vinden. Er werd daartoe geen enkel objectief te verifiëren document voorgelegd. Nochtans komt het aan betrokkene toe om iedere wijziging in de persoonlijke situatie van de gezinshereniger of de aanvrager die optreedt na de indiening van de aanvraag mee te delen aan de administratie of zich hierover te informeren (zorgvuldigheidsbeginsel).

Bij gebrek aan bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgisch kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"ENIG MIDDEL

Kennelijke appreciatiefout en schending van :

artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna, « VWEU »;

artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna, "EVRM") artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna, "HGEU");

artikelen 40bis, 40ter, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna, "VW");

de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van;

de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en namelijk het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, het vertrouwensbeginsel, het hoor-recht en het verdedigingsrecht in combinatie met een schending van het beginsel van procedureel medewerking;

1. AANGEHAALDE NORMEN

Artikel 20 VWEU luidt als volgt :

« 1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

2

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat; »

Artikel 8 van het EVRM :

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie :

"Eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Artikel 24 van de HGUE stelt vast :

« 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. »

Artikel 40bis VW :

1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten o£ Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) [- beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam.]-

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) [- ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.]-

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

[- 5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.]-

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.]1

[- Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.]2

Artikel 40ter VW :

"§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tót 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds voor de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze voor de indiening van het verzoek tót gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

Artikel 42 VW :

« § 1. f1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

p Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,]- dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.]1 § 2. Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister.

§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte. § 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies. »

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980. en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de overheden om de individuele beslissingen op formele en materiele vlak te motiveren.

De motivering moet afdoende, passend, verifieerbaar, aanvaardbaar en relevant zijn. De Raad van State al duidelijk heeft gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet» (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision» (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; «le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem, verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissingen te nemen, uitnodigen om haar standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissingen (RvS n°230293 van 24.02.2015 ; RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.257 van 15.12.2015 ; RvS n°233.512 van 19.01.2016 ; RvV n°141 336 van 19.03.2015 ; RvV n°146 513 van 27.05.2015 ; RvV n° 151.399 van 31.08.2015 ; RvV n°151890 van 7.09.2015 ; RvV n° 157.132 van 26.11.2015 ; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

De administratieve principe van procedurele medewerking impliceert niet dat er een dialoog moet ontstaan tussen de betrokkene en de administratie maar veronderstelt wel dat de administratie de betrokkene de gelegenheid geeft om zijn eventuele opmerkingen te maken. Evenzo, het beginsel impliceert dat als meer informatie of documenten nodig zijn om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, dan moet de administratie deze opvragen aan betrokkene (CCE n° 121 846 van 31 maart 2014 ; CCE n° 42.353 van 26 april 2010). Dit beginsel legt ook aan de administratie de verplichting op om betrokkene te leiden en hen de nuttige informatie door te geven van wat van hen wordt verwacht. Uw Raad (arrest n° 121 846 van 31 maart 2014) : « Le montant des revenus perçus par l'épouse du requérant étant clairement démontré, le Conseil estime, eu égard au principe de collaboration procédurale, que si la partie défenderesse s'estimait insuffisamment informée quant à leur valeur brute ou nette, il lui appartenait de permettre au requérant d'apporter une information complémentaire à cet égard. Force est donc d'observer que le constat de l'ignorance de la valeur brute ou nette des montants perçus par l'épouse du requérant ne peut suffire à justifier que « On ne peut (sic) donc apprécier justement si les moyens de subsistance (sic) effectifs (nets) atteignent les 120 % du RIS ».

2. UITEENZETTING VAN DE ONDERDELEN VAN HET MIDDEL

2.1 EERSTE ONDERDEEL

Het is in schending van artikel 40ter, van de motiveringsplichten, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en het procedurele medewerkingsbeginsel, het hoor-recht en de rechten van de verdediging dat verwerende partij haar beslissing stoelt op het feit dat verzoekende partij zijn affectieve en financiële banden met zijn dochter niet heeft bewezen omdat hij sinds 10.08.2018 niet

meer samenwoont met haar, alhoewel dit element dateert van na de aanvraag, en op eenzijdige manier verzameld werd.

Verwerende partij stelt vast dat op 10.08.2018 verzoeker niet meer samenwoont met zijn dochter en dat hij vervolgens, ze niet kan "begeleiden" of "vervoegen".

Verwerende partij miskent de hierboven aangehaalde normen en principes, door geen passende onderzoek te hebben gevoerd van de situatie van verzoekende partij en door de beslissing te stelen op een element die na het indienen van de aanvraag plaatsvindt, gebracht op unilaterale wijze door verwerende partij en zonder de mogelijkheid te geven aan verzoekende partij om zich daarover uit te spreken en te verdedigen.

Had verwerende partij aan verzoeker laten weten dat zij vragen stelde omwille van het feit dat verzoeker en zijn dochter niet meer op hetzelfde adres zijn ingeschreven, en/of had verwerende partij verzoeker geïnformeerd van de mogelijkheid en/of plicht om zijn aanvraag en situatie te actualiseren (en hoe dit gedaan moest worden), dan had verzoeker meerdere elementen laten gelden, die de analyse van verwerende partij in de beslissing tegenspreken.

Er bestaat een effectieve financiële en affectieve band tussen verzoeker en zijn dochter :

Verzoeker betaalt onderhoudsbijdrage aan de moeder van zijn dochter (stuk 2);

Verzoeker begeleidt zijn dochter naar medische consultaties (stuk 3);

Verzoeker maakt boodschappen voor zijn dochter (stuk 4);

De moeder van verzoekers dochter attesteert dat Meneer A. (..) aanwezig is voor hun gezamenlijke dochter en dat er een verblijfsregeling bestaat tussen hen (stuk 5);

Had verzoeker kennis gehad van het feit dat verwerende partij zich zou stelen op zijn verhuis dat na het indienen van zijn aanvraag is gebeurd, had hij al deze elementen kunnen doorsturen aan verwerende partij

Deze elementen zijn zeker van aard een invloed te hebben op het nemen van de beslissing die vaststelt dat verzoeker zijn affectieve en financiële banden met zijn dochter niet heeft bewezen.

Hij werd niet in de mogelijkheid gesteld om dergelijke aanvullingen te doen daar hij niet wist dat verwerende partij een latere en op eenzijdige manier verzameld element zou invoeren. Er werd aan verzoekende partij de gelegenheid niet geboden om zich te verdedigen.

De bestreden beslissing schendt de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid het hoorrecht en de zorgvuldigheids- en hoorplichten, en het beginsel van procedurele medewerking omdat verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld om zijn standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing genomen werd en verzoekende partij had meerdere elementen naar voren kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden.

2.2 TWEEDE ONDERDEEL

Het artikel 20 VWEU en de artikelen 7 en 24 van het Handvest worden geschonden, alleen en in combinatie met de motiveringsplicht omdat er een onevenredige aantasting gebeurt van deze rechten, zonder dat tegenpartij deze schending heeft proberen te vermijden, zonder dat tegenpartij de situatie van verzoekende partij met zorgvuldigheid heeft onderzocht en zonder dat tegenpartij een "fair- balance" heeft gedaan tussen de belangen in casu.

Verwerende partij had de plicht om rekening te houden met het feit dat verzoekende partij lid is van de familie van een Unie-burger en had dus de aanvraag moeten benaderen in het licht van artikel 20 VWEU, in het licht van de grondrechten van de Unie, en in het licht van haar recht tot eerbiediging van haar familiale leven, en de beslissing daaromtrent passend te motiveren (HJEU., C-82/16, 08.05.2018).

Er bestaat een nauwe band tussen verzoekende partij en zijn dochter. Er is geen twijfel dat verzoekende partij en zijn dochter hun recht op familielevens kunnen oproepen daar het staat vast dat er familielevens bestaat tussen een ouder en zijn minderjarig kind.

Het Hof van Justitie herhaalt ook, in zijn arrest C-133/15 van 10 mei 2017 dat artikel 20 VWEU nationale maatregelen verbiedt die die tot gevolg hebben dat de burger van de Unie het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen :

"Volgens vaste rechtspraak van het Hof kunnen de kinderen in de hoofdingen, als onderdaan van een lidstaat, ook tegenover de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten de bij hun status van burger van de Unie, die hun door artikel 20 VWEU wordt verleend, behorende rechten invoeren (zie in die zin arresten van 5 mei 2011, McCarthy, C-434/09, EU:C:2011:277, punt 48; 15 november 2011, Dereci e.a., C-256/11, EU:C:2011:734, punt 63, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punten 43 en 44).

61 Het Hof heeft geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tót weigering van verblijf aan familieleden van een burger van de Unie, die tót gevolg hebben dat de burger van de Unie het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status

ontleende rechten wordt ontzegd (arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 45).

62 De Verdragsbepalingen inzake het Unieburgerschap verlenen daarentegen geen autonome rechten aan onderdanen van een derde land. De eventuele rechten van onderdanen van derde landen zijn immers geen persoonlijke rechten van deze onderdanen, maar rechten die zijn afgeleid van die welke de burger van de Unie geniet. De doelstelling en de rechtvaardiging van die afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat het niet erkennen van deze rechten onder meer het recht van vrij verkeer van de burger van de Unie aantast (arresten van 13 september 2016, Rendon Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punten 72 en 73, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punten 27 en 28 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

63 In dit verband heeft het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, ondanks het feit dat het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van onderdanen van derde landen niet van toepassing is en de betrokken burger van de Unie zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, aan een onderdaan die familielid is van die burger niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat anders aan het Unieburgerschap de nuttige werking zou worden ontnomen indien, als gevolg van de weigering om een dergelijk recht te verlenen, deze burger feitelijk genoopt is het grondgebied van de gehele Unie te verlaten en hem zo het effectieve genot van de essentie van de aan die status ontleende rechten wordt ontzegd (zie in die zin arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punten 43 en 44; 15 november 2011, Dereci e.a., C-256/11, EU:C:2011:734, punten 66 en 67; 13 september 2016, Rendon Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 74, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 29).

64 Kenmerkend voor de in het voorgaande punt genoemde situaties is het feit dat zij weliswaar worden geregeld in voorschriften die a priori tot de bevoegdheid van de lidstaten behoren, te weten de voorschriften inzake het inreis- en verblijfsrecht van derdelanders buiten de werkingssfeer van de bepalingen van afgeleid recht van de Unie, die onder bepaalde voorwaarden voorzien in een dergelijk recht, maar deze situaties een onlosmakelijke band hebben met de vrijheid van verkeer en van verblijf van de burger van de Unie, die zich, opdat aan die vrijheid geen afbreuk wordt gedaan, ertegen verzet dat het inreis- of verblijfsrecht aan die onderdanen van derde landen wordt geweigerd in de lidstaat waar die burger verblijft (arresten van 13 september 2016, Rendon Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 75, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 30 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

65 Indien in de onderhavige zaken — het is aan de verwijzende rechterlijke instantie om dat na te gaan — bij weigering om een verblijfsvergunning te verlenen aan de onderdanen van derde landen in de hoofdingen, de belanghebbenden het grondgebied van de Unie zouden moeten verlaten, zou dat kunnen leiden tot een beperking van de rechten die hun kinderen aan de status van burger van de Unie ontnemen, inzonderheid van het verblijfsrecht, daar die kinderen genoopt zouden kunnen zijn hun moeder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Door de eventuele verplichting voor de moeders om het grondgebied van de Unie te verlaten, zou hun kinderen het effectieve genot van de essentie van de rechten die zij evenwel aan hun status van Unieburger ontnemen, worden ontzegd (zie in die zin arrest van 13 september 2016, Rendon Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 78 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

(...)

In het onderhavige geval moet, voor de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, burger van de Unie, genoopt zal zijn het grondgebied van de Unie te verlaten en hem dus het effectieve genot van de essentie van de rechten die artikel 20 VWEU hem verleent, zal worden ontzegd indien aan zijn ouder, onderdaan van een derde land, een verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, voor elk van de hoofdingen worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen

het kind en de ouder die onderdaan is van een derde land. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarbij dat artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van dat Handvest erkende hogere belang van het kind.

Artikel 20 VWEU komt hier in gedrang daar verzoekers dochter verplicht zal zijn de Europese Unie, misschien op een afwisselend wijze, moeten verlaten.

Artikel 20 VWEU, artikel 8 EVRM, artikelen 7 en 24 van het Handvest en de evenredigheidsbeginsel worden door de bestreden beslissing vervolgens geschonden.”

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die zal worden onderzocht in het licht van de artikelen van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

Overeenkomstig de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 4° en 40ter van de vreemdelingenwet kan de verzoekende partij, die de Marokkaanse nationaliteit heeft, een verblijf voor meer dan drie maanden verkrijgen in functie van haar minderjarig Belgisch kind op voorwaarde dat zij dit kind begeleidt of zich erbij voegt.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 3 juli 2018 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische dochter die op 22 december 2017 werd geboren.

Artikel 40bis, § 2, 2° vreemdelingenwet luidt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. (...)"

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° vreemdelingenwet luidt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

(..)

2°de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

(..)"

Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen 'vergezellen' of 'voegen' moeten worden begrepen in die zin dat er een 'gezinscel' oftewel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een samenwonen strikt genomen niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044).

Samen met de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich niet fysiek bij haar Belgische dochter heeft gevoegd, aangezien de verzoekende partij en haar dochter op een verschillend adres wonen. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij. De verwerende partij onderzoekt daarom of de verzoekende partij, door het voorleggen van bepaalde documenten, in figuurlijke zin kan aantonen dat zij wel degelijk haar dochter komt vervoegen door financiële en affectieve banden met het kind aan te tonen.

Hieromtrent oordeelt de verwerende partij als volgt:

“Hoewel dit geen permanente samenwoning hoeft te zijn, impliceert niettemin dat het betrokkene toekomt bewijzen aan te brengen dat hij een minimum aan gemeenschappelijk leven onderhoudt met de referentiepersoon en derhalve bewijzen overlegt van een financiële en emotionele band met het kind in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt.

Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit de gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontleen en deze a-typisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaats vinden. Er werd daartoe geen enkel objectief te verifiëren document voorgelegd. Nochtans komt het aan betrokkene toe om iedere wijziging in de persoonlijke situatie van de gezinshereniger of de aanvrager die optreedt na de indiening van de aanvraag mee te delen aan de administratie of zich hierover te informeren (zorgvuldigheidsbeginsel).

Bij gebrek aan bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgisch kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.”

Verzoekende partij betwist noch ontkent dat zij in kader van haar aanvraag geen enkel objectief te verifiëren document heeft voorgelegd waaruit een financiële en emotionele band met haar kind blijkt. Zij meent evenwel dat de verwerende partij haar – gelet op de gewijzigde situatie inzake de samenwoning – daarnaar had moeten bevragen. De verzoekende partij kan hierin evenwel niet gevolgd worden. In casu dient immers te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverantwoordelijke evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekende partij – die zelf niet onwetend kon zijn over haar gewijzigde situatie sinds 10 augustus 2018 – behoorde te weten dat zij aan het bestuur alle actuele en relevante informatie met betrekking tot haar gezinssituatie diende mee te delen. Zij had daartoe bovendien ruimschoots de tijd nu de bestreden beslissing pas getroffen werd op 27 december 2018. Haar betoog dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld aanvullingen te doen is gelet op voorgaande niet ernstig.

Thans voegt de verzoekende partij tal van stukken aan het verzoekschrift om aan te tonen dat zij wel degelijk een emotionele en financiële band heeft met haar kind, maar de Raad wijst erop dat deze stukken niet dienstig kunnen worden bijgebracht om de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten. De Raad benadrukt hierbij dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken die de verzoekende partij nu voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de verwerende partij in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

2.5. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1° de overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene;

2° de maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs

213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu is niet aangetoond dat aan deze laatste voorwaarde is voldaan.

De verzoekende partij had bovendien bij het indienen van haar aanvraag en tot aan de bestreden beslissing de mogelijkheid om alle elementen aan het bestuur over te maken die zij relevant achtte voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt naar behoren kenbaar te maken. Een schending van de rechten van verdediging en van het hoorrecht kan dan ook niet worden aangenomen.

2.6. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Uit niets blijkt dat het bestuur bij de verzoekende partij de rechtmatige verwachting heeft gewekt dat haar verblijfsaanvraag een positief resultaat zou genereren. Een schending van het vertrouwensbeginsel ligt geenszins voor.

2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). Zo kan bijvoorbeeld de scheiding of de echtscheiding van de ouders niet als een dergelijke omstandigheid beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijk staat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de

betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (*'Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties'*. EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

In casu werd vastgesteld dat er geen enkel objectief bewijsstuk werd voorgelegd van enige financiële en affectieve band met het minderjarige kind. Zoals hoger reeds gesteld heeft de verzoekende partij dat niet weten te weerleggen. Aangezien zij geen dienstige stukken dienaangaande voor het treffen van de bestreden beslissing heeft overgemaakt aan de verwerende partij, kan zij thans ook niet dienstig verwijzen naar de stukken gevoegd aan het verzoekschrift om alsnog de hechtheid van de relatie met haar kind aan te tonen. De Raad bemerkt daarbij dat het de verzoekende partij steeds vrij staat een nieuwe aanvraag in functie van haar minderjarig kind in te dienen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk. Daar artikel 7 van het Handvest eenzelfde inhoud kent als artikel 8 EVRM, wordt evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest aannemelijk gemaakt.

2.8. Verzoekende partij kan voorts niet gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing indruist tegen artikel 20 VWEU.

Verzoekende partij citeert uit het arrest van het Hof van Justitie van 10 mei 2017 in de zaak C-133/05 maar kan niet gevolgd worden in haar argumentatie dat de bestreden beslissing haaks staat op dit arrest. De verwijzing naar dit arrest klemt des te meer aangezien het Hof van Justitie in deze zaak oordeelde dat artikel 20 VWEU zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten aangezien dergelijke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen. De vraag of de band van een ouder met zijn kind van die aard is dat een weigering van verblijf ertoe zal leiden dat dit kind, burger van de Unie, zal worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om deze ouder te volgen dient dan ook door verwerende partij in aanmerking te worden genomen. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie vergt dit een beoordeling van de feitelijke omstandigheden van elk concreet geval, waarbij alle omstandigheden van de zaak moeten worden onderzocht (HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punten 47-56). In deze laatste samengevoegde zaken stelde het Hof van Justitie: *"Daarentegen moeten zowel het permanente verblijfsrecht van de moeders van de betrokken jonge burgers van de Unie als de omstandigheid dat op de onderdanen van de derde landen voor wie een verblijfsrecht wordt aangevraagd niet de wettelijke, financiële of affectieve last van deze burgers rust, in aanmerking worden genomen om te bepalen of deze laatsten in geval van weigering van verblijf de voornaamste aan hun status verbonden rechten niet zouden kunnen uitoefenen. Zoals de advocaat-generaal in punt 44 van zijn conclusie heeft opgemerkt, is het immers de afhankelijkheidsverhouding tussen de jonge burger van de Unie en de onderdaan van het derde land aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, die het nuttig effect van het burgerschap van de Unie in het geding kan brengen, aangezien deze afhankelijkheid ertoe zal leiden dat de burger van de Unie als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing gedwongen zal zijn niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij de onderdaan is, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie arresten Ruiz Zambrano, punten 43 en 45, en Dereci e.a., punten 65-67)."*

Het nagaan van de financiële en affectieve banden tussen verzoeker en zijn minderjarig kind kadert dan ook mede in het onderzoek van de verwerende partij of het burgerschap van de Unie van verzoekers minderjarig kind in het gedrang komt indien verzoeker het verblijf wordt geweigerd.

Nu verzoekende partij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet heeft aangetoond enige financiële of affectieve band met haar Belgische minderjarige dochter te hebben, slaagt zij er niet in aan te tonen dat door de weigeringsbeslissing het kind het grondgebied van België en de Unie als geheel zal dreigen te moeten verlaten.

2.9. In het licht van voormelde vastgestelde omstandigheden maakt verzoekende partij evenmin een schending van artikel 24 van het Handvest aannemelijk.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER